

zuje zápis přihlášené změny § 5 stanov do společenstevního rejstříku. Pokud by stěžovatel tím snad přece minil napadati potvrzující usnesení rekursního soudu též v tomto směru, byl by ostatně dovolací rekurs neodůvodněný, poněvadž tu není podmínek §u 16 cís. pat. z 9. srpna 1854, čís. 208 říš. zák. Nedostává se však těchto předpokladů ani co do souhlasných usnesení nižších soudů, pokud jde o nařízenou změnu §u 2 stanov co do vymezení účelu a předmětu podniku společenstva. Ve věci samé stačí poukázat ku správným důvodům napadeného usnesení. Pokud jde o výtku, že není přípustno, by byla nařízena změna stanov ve společenstevním rejstříku již zapsaných, dlužno uvést, že dle zásad §u 3 min. nař. ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák. a §§ 2 a 9 zák. ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. jest rejstříkový soud povinen dbáti z moci úřední toho, by byly zachovány předpisy o opovědi k zápisu do obchodního rejstříku a by byly odstraněny nesprávnosti, odporující zásadám společenstevního zákona. Jest nerozhodno, že stanovy, obsahující předpis, příčící se zákonu, byly již ve společenstevním rejstříku zapsány, neboť tím není nijak dotčena právě uvedená dohlédací povinnost rejstříkového soudu, to tím méně, ježto nezákonný zápis v rejstřík, ať se již stal ze skutkového neb právního omylu, nemůže býti základem práv a závazků. Naproti tomu nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že jest nepřipustnou výhrada stanov, že může představenstvo osobu, hlásící se za člena, odmítnouti bez udání důvodů. Tento předpis stanov (§ 3) není v rozporu se zásadou §u 1 zák. čís. 70/1873. I když jest počet členů družstva po zákonu neuzavřený, není tím ještě řečeno, že by musili býti přijímáni členové bez omezení nebo že by musil býti za člena přijat kdokoli, i kdyby se vzhledem ke známým poměrům nedalo očekávat, že bude moci dostáti svým povinnostem a že nezneužije svých práv na úkor celku. Jest v povaze věci, že nelze vždy důvody nepřijetí, byť i oprávněné, uchazeči sdělit. Přenášejí-li stanovy rozhodování o přijetí za člena výhradně na představenstvo, což zákon nezakazuje, děje se to za účelem zjednodušení a urychlení postupu při přijímání členů, ale jest to také věcí důvěry, ježmuž zneužití možno čeliti odvoláním představenstva, které jest kdykoli přípustným (§ 15 zák.). V této části jest tedy napadené usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem a dovolací rekurs v §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 6638.

V nesporném řízení neplatí předpisy §§ 419 a 430 c. ř. s.

V nesporném řízení není dovolací soud vázán pravoplatným rozhodnutím rekursního soudu o přípustnosti dovolacího rekursu do usnesení, jímž rekursní soud své původní usnesení opravil.

V nesporném řízení jsou soudy povinny předložit opravné prostředky vždy oprávněmu soudu a to i tehdy, kdyby je pokládaly za opožděné nebo nepřipustné, vyjímajíc případ §u 14, druhý odstavec, nesp. řiz.

V řízení o svolení k výpovědi jest nepřipustným dovolací rekurs (§ 4 (5) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.) do doda-

tečného usnesení rekursního soudu, jímž vyhradil vypovězené straně náhradní byt.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, R I 1131/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs v řízení o svolení k výpovědi podle zákona na ochranu nájemců ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.

Důvody:

Okresní soud nesvolil k výpovědi, rekursní soud ji připustil, nejprve bez náhradního bytu, později však opravil na návrh strany vypovězené své usnesení podle §u 419 c. ř. s. v ten rozum, že vypovězená strana jest povinna byt vykliditi »proti tomu, že navrhovatelé jí odevzdají náhradní byt« v opravě přesně označený. Do tohoto usnesení podala vypovídající strana dovolací rekurs, který byl prvním soudem jako nepřipustný podle §u 4 (5) zák. o ochraně nájemníků odmítnut, rekursním soudem však za přípustný prohlášen s odůvodněním, že do usnesení, jímž bylo vyhověno návrhu na opravu, jest podle §§ 419 druhý odstavec a 514 c. ř. s. samostatný rekurs dovolen. Toto usnesení bylo doručeno i straně druhé a zůstalo nenapadeno. Předem dlužno si uvědomiti, že jde o řízení mimosporné podle §u 4 zákona o ochraně nájemníků a že neplatí tu předpisy §§ 419 a 430 c. ř. s., aspoň ne přímo, třebaže by bylo možno jich použití obdobně ve případech jimi upravených, kdyby se takové případy v mimosporném řízení vyskytly. Dále dlužno rozřešiti otázku, zdali jest dovolací soud vázán pravoplatným rozhodnutím rekursního soudu o přípustnosti dovolacího rekursu do usnesení, jímž rekursní soud své původní usnesení »opravil«. Tuto otázku jest zodpověděti záporně. Není v patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. předpisu, který by takovou vázanost dovolacího soudu vyslovoval. Naopak jsou nižší soudy v mimosporném řízení — pokud by zvláštní zákony nenařizovaly nic jiného — povinny předložiti opravné prostředky vždy opravnému soudu a to i tehdy, kdyby je pokládaly za opožděné (§ 11 druhý odstavec nesp. říz.), nebo kdyby je pokládaly za nepřipustné (§ 9 třetí odstavec nesp. říz.). Otázku včasnosti i přípustnosti opravného prostředku posoudí si opravný soud sám. Patent má jediný předpis o nepřipustných rekursech, totiž předpis §u 14 druhý odstavec, ve kterém prohlašuje za nepřipustné rekursy do rozhodnutí soudu druhé stolice jen ve příčině útrat nebo znaleckých poplatků a nařizuje, že první soud má nepřipustné rekursy odmítnouti. Na jiných místech patent o nepřipustných rekursech nemluví, a předpis §u 4 (5) zákona o ochraně nájemníků nemá rovněž předpisu, že by první soud měl nepřipustnou stížnost odmítnouti. Jestliže tedy rekursní soud nařídil prvnímu soudu, by spisy s dovolacím rekuresem předložil, učinil tak správně, ale nikoliv podle §§ 419 druhý odstavec, 430 a 522 druhý odstavec c. ř. s., na které se odvolává a které tu místa nemají, nýbrž podle všeobecných předpisů nesporného řízení. Dovolací rekurs

však jest v tomto případě podle Šu 4 (5) zák. ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n. nepřípustný a bylo jej odmítnouti. Tento předpis dovoluje do usnesení okresního soudu v řízení výpovědním toliko stížnost ke sborovému soudu prvé stolice a vylučuje jiný opravný prostředek. Nejvyšší soud rozhodl již opětovně, že podle vůle zákonodárce má v takových případech rekursní soud rozhodovati s konečnou platností a že má pořad stolic skončiti ve stolici druhé (srv. na př. rozhodnutí čís. 2395, 3837 a 5575 a j.). V případě, o němž jde, netřeba ani řešiti otázku, zda další opravný prostředek je vyloučen i tehdy, když rekursní soud ve věci samé ani nerozhodoval, nýbrž rekurs z důvodů formálních na př. pro opožděnost odmítl, neboť zde vydáno bylo usnesení rekursního soudu ve věci samé. Kdyby byl rekursní soud již v prvním svém usnesení, jímž výpověď připustil, dal svolení k výpovědi nikoli bezvýhradně, nýbrž jen proti tomu, že navrhovatelé opatří vypovězené straně náhradní byt, nebylo by lze podle Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. toto rozhodnutí napadati. Ale právě tak jest tomu i v tom případě, když rekursní soud vyhradil vypovězené straně náhradní byt teprve v dodatečném usnesení, ať se toto usnesení pokládá za »opravu« nebo za »doplnění« prvního usnesení, neboť vždy jest součástíou rozhodnutí rekursního soudu o návrhu na svolení k výpovědi a vždy jest rozhodnutím konečným.

Čís. 6639.

Při rozhodování o exekučním návrhu ku vydobytí příspěvků k okresní nemocenské pokladně, jenž došel na soud již za účinnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., dlužno použití tohoto zákona.

Exekučním titulem ve smyslu Šu 175 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., jest pouze vykonatelný platební výměr, nikoliv i výkaz nedoplatků.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, R I 1138/26.)

Soud prvé stolice povolil exekuci ku vydobytí příspěvků nemocenské pojišťovny na základě výkazu nedoplatků této pokladny. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí rekursního soudu jest ve věci správné, ač s jeho důvody nelze souhlasiti. Exekučním titulem jest v tomto případě výkaz nedoplatků okresní nemocenské pojišťovny v L. ze dne 25. října 1926, na kterém jest vykonatelnost potvrzena jen účtárnou této pojišťovny. Nesporno jest, že výkaz nedoplatků týká se příspěvků k nemocenskému pojištění ještě podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., které byly dodatečně vyměřeny za dobu před 1. červencem 1926, kdy nabyl působnosti zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (srv. § 148